

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2021
Číslo 6

HURÁ PRÁZDNINY

Den dětí | Hmyzí příběhy | Karkulka
Dopis ministři | Rozloučení s 9. ročníky a mnohem více

- 3 Den dětí
- 4 Co mi mapa neřekla
- 6 Vážený pane ministře
- 7 Karkulka snědla vlka
- 8 Rozloučení s 9.A
- 10 Rozloučení 9.A
- 11 Rozloučení s 9.B
- 12 Rozloučení 9.B
- 13 Nejlepší tábor
- 15 Cesta za snem skrze noční můru
- 16 Zrovna když si housenka...

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka -gnes také odkazuje
na řecké gnósis (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
 školy Ústí nad Labem, Anežky
 České 702/17, p. o., vychází ne-
 pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
 příspěvků podle potřeby krátit a
 upravovat.

Jako malá holka jsem se jich prostě nemohla dočkat a prázdniny začínaly a končily podle toho, jak vysoko vyrostlo „pivo.“ Já vím, zní to zvláště, ale cesta k mojí babičce vedla kolem chmelnic, na začátku července byl chmel pár desítek centimetrů nad zemí, ale na konci srpna se už otočil okolo celého drátu a dosahoval až k pěti metrům. Dva úžasné měsíce v roce, kdy jsem na svém skládacím kole sobě 20 (rozhodně nelze srovnat s dnešními super výkonnými elektro koly) najezdila desítky kilometrů směr koupaliště, nebo stánek s točenou vanilkovou zmrzlinou. Po večerech jsme hráli s babičkou karty, nebo šli pěšky několik kilometrů do letního kina, kdy noční cesta lesem byla prostě dobrodružství, na které se nezapomíná. Stejně jako na babiččiny bublaniny s jahodami, třešněmi, malinami, višněmi, štrůdly z letních jablek a buchty. Knedlíky, co schovávala pod peřinou v posteli, aby nevychladly, protože mám pocit, že jsme s mým bratrem asi nejedli nic jiného než rajskou, koprovou a svíčkovou omáčku. Snad ještě nikdy jsem nesnědla tolik knedlíků i těch ovocných a taky rohlíků s pomazánkovým máslem jako tehdy o prázdninách. Žádná keto dieta, ale my to prostě zvládli vyběhat, protože domů se chodilo jen na jídlo a vyspat.

Jako trochu větší holka jsem začala jezdit na letní tábory – tři týdny plné her a soutěží a na závěr stezka odvahy. Někdy to byl tak trochu boj o přežití, ale většinou to končilo ziskem nových přátel a u závěrečného táborového ohně jsme brečeli a nechtěli další den ráno odjet domů.

Jako velká holka jsem část prázdnin strávila na různých brigádách, protože to přinášelo zajímavé zkušenosti a především zisk prostředků na cestování, stačilo pak jen sbalit batoh a koupit si letenku a procestovat svět.

A jak to mám teď ... pár dní před 1. červencem? Samozřejmě, že se zase nemůžu dočkat, ale také je mi tak trochu smutno. Nějak rychle to uteklo, těch deset školních měsíců, třídy jsou uklizené a vysvědčení napsaná, máme před sebou ještě pár společných chvil – třídní výlety, ale také rozlučku s devátými ročníky. Jen nerada se loučím, zvlášť s některými z nich a nepřestávám žasnout nad tím, jak za ten poslední povinný školní rok vyrostli a dospěli. Zároveň z nich mám velkou radost, protože jich většina úspěšně složila přijímací zkoušky a mně nezbyvá, než jim popřát mnoho úspěchů při jejich dalším studiu a hodně štěstí i v osobním životě.

Bylo to vlastně před chvílí, kdy jsme v redakci přemýšleli nad tím, jakou podobu bude mít první číslo Agnes ve školním roce 2020/2021 a to jsme ještě vůbec netušili, jak zvláštní školní rok to bude. A najednou mám rozepsaný poslední úvodník, listuji předchozími čísly a před očima mi běží film plný vzpomínek na to, jak přicházely jednotlivé nápady, jakou radost jsme měli z vaší čtenářské odezvy a z vašich příspěvků. Určitě se sluší poděkovat, protože i když letos nevyšla ani jedna Agnes v papírové podobě, tak jsme se v době online vzájemně podrželi. Dokonce jsme obdrželi i hodnocení 10/10! A navrch ještě výzvu jen tak dál! Což pro nás v redakci byla ta ze všech nejvíc odměna.

Na závěr snad jen slovy klasika ... Na každém konci je hezké, že něco nového začíná. Tak hurá na prázdniny.

Den dětí

1. červen je v kalendáři již neodmyslitelně spojený s dětmi. Mimochodem brzy to bude sto let od prvního dne dětí. Naše děti ve škole byly obdarovány drobnými sladkostmi a některé třídy se vydaly oslavit den dětí tím, co umí děti nejlépe—hraním. Třeba přípravná třída, náš nuláček, vyrazil do města!

Dne 1. 6. jsme jeli společně oslavit Den dětí na nově vybavené dětské hřiště v centru města - Skřivánek. Dětem tu slouží k radosti

ti velké pískoviště, tři houpačky, lanová pyramida s dlouhou klouzačkou a kolotoč. Na všech atrakcích si tak děti mohli vyzkoušet svou obratnost, odvahy i kreativitu. K odchodu ze hřiště bylo zapotřebí velkého přemlouvání a slíbená odměna v podobě Kinder vajíčka. Děti si moc pěkně oslavili svůj sváteční den.

A o týden později ještě o něco podrobněji prozkoumali naše město:

V pondělí 7. 6. jsme se zúčastnili vzdělávací akce ve veřejném prostoru Hraničář s názvem - Kdo se bojí, nesmí do města. Cílem bylo upevnění vědomostí o našem městě. Děti se dozvěděli mnoho informací o oblíbených místech Ústí nad Labem, kde a jak mohou trávit svůj volný čas, význam parků a zeleně ve městě. Kreativně tvořili plán města a cesty ze svého bydliště do centra města. Po

práci a svačince však přišla velká odměna v podobě dětského koutku. Tady děti také skládali puzzle a látkovou sochu. Opět to bylo vydařené dopoledne.

Mgr. Miroslava Strnadová

Co mi mapa neřekla...

Prázdniny jsou neodmyslitelně spojené s cestováním, objevováním nových míst, výlety. A co určitě potřebuje každý správný cestovatel, výletník či turista? Samozřejmě mapu, na kterou se může spolehnout, protože v opačném případě se mohou dít věci. Svě o tom ví žáci ze 7. A, kteří se s vámi podělí o své zážitky z cest, tak jako se o ně podělili se mnou v našich společných hodinách slohu.

— ● —

O víkendu jsme si chtěli vyjet někam na výlet, ale nevěděli jsme kam. Nakonec jsme na mapě našli jeden hrad uprostřed lesů. To nás zaujalo, a proto jsme se vydali tím směrem. Kus cesty jsme jeli autem, ale až k hradu to nešlo, tak jsme zaparkovali na vyznačeném místě a dál pokračovali pěkně po svých jen podle mapy a turistických značek.

Cesta po které jsme šli byla dost zvláštní, všude samé bahno a louže, místy byla dost zarostlá. Občas jsme přemýšleli nad tím, zda jdeme správně. Nakonec jsme dorazili do cíle, k zřícenině hradu. Bylo tam moc krásně. Já už však vím, že mi mapa neřekla dost podstatných věcí, například, že když nikdo cestu neudrzuje, tak prostě zaroste a je třeba se vypořádat s mnoha překážkami, než dorazíte k cíli.

MARTIN PŘIKRYL

Operace Tichý drak byla zahájena dne 16. dubna 1998, jejím účelem bylo zpřístupnit elektřinu a teplou vodu do vesnice Petroslav. Den před jejím zahájením jsem se začal připravovat. Vzal jsem si s sebou nůž Bayonetm9, lehkou vestu Molle, cargo kalhoty s chrániči na kolenou, bojovou košili, mapu a vojenské hodinky.

Když jsem se dostal na 1 km od vesnice, tak jsem provedl výsadek. Vesnice byla dobře zabezpečená, proto by bylo nejlepší, kdyby se mi podařilo nějak proklouznout mezi ozbrojenými strážemi. Blížil jsem se k vesnici, ale najednou jsem měl před sebou řeku, která byla široká a prudká a o které mi mapa NEŘEKLA. V tu chvíli jsem byl tak naštvaný, že jsem hodil mapu do řeky, pak jsem se ji sice snažil vylovit, ale taky jsem spadnul do řeky. Snažil jsem se dostat na břeh, ale marně. Dostal jsem do hlavy větví, která plula po hladině. Rána byla tak silná, že jsem upadl do bezvědomí a probudil jsem se až v nemocnici u nás na základně. Takže operace Tichý drak byla zmařena.

JAKUB GAŠPARIK

Jednoho dne přinesla moje kamarádka starou mapu lesa, u kterého bydlíme. Byly v ní vyznačené cesty k lesní studánce. Rozhodly jsme se, že každá půjdeme jinou cestou. Já po modrých a ona po červených značkách.

Vypadlo to jako snadný úkol, ale najednou nebyla kolem ani mě ani jedna modrá značka. Dost jsem se vyděsila, ani mapa mi neukázala cestu, tak jsem ji strčila do kapsy a šla dál. A najednou ... konečně jsem ji zase uviděla ... modrou značku, našla jsem ji i bez mapy. Pak už jsem se celkem snadno dostala až ke studánce, kde už na mě čekala kamarádka, prý už půl hodiny. Ale copak jsem mohla za to, že jsem se ztratila, když mi mapa neukázala cestu?

IVA KOPECKÁ

Jednoho dne našla zkušená archeoložka a historička skříňku významné osoby, která už není na světě. Uvnitř byla obálka a v ní fotka staré budovy a mapa, která k ní ukazovala cestu. Archeoložka se samozřejmě rozhodla, že to místo najde. Pak už jen stačilo připravit si batoh a vyrazit.

Mapa byla velmi zvláštní, vedla přes několik starých památek a staveb. Obsahovala mnoho informací, některé byly poměrně zajímavé, pro archeoložku neznámé. Nakonec dorazila na místo, které mapa označovala jako cíl, ale budovu z fotografie nikde neviděla, na jejím místě totiž stála úplně nová supermoderní továrna.

EVA DERFLEROVÁ

Jednou jsem chtěla společně s kamarády dojít na vyhlídku u lesa. Vzali jsme si vše potřebné a zapnuli navigaci, pár minut bylo vše bez problémů, ale potom jsme ztratili signál. Chvilí jsme jen tak stáli a čekali, že znovu naskočí, ale pak nás napadlo použít normální papírovou mapu. Jelikož jsem na orientaci v prostoru levá a zeměpis mi vůbec nejde, nechala jsem na ostatních, ať najdou cestu. Jenže ani oni si nevěděli rady, tak jsme šli prostě rovně.

Asi po půl hodině jsme zjistili, že chodíme v kruzích. Už se pomalu stmívalo a my nevěděli kudy jít. Začali jsme panikařit. Po hodně dlouhé chvíli zmatkování jsme potkali houbaře, který nás uklidnil a ukázal nám správnou cestu.

KARLA LOKŠANOVÁ

Už čtyři hodiny se brouzdám ve sněhu, ale stále jsem neviděl ani živáčka. Zakřičel jsem do prázdna, ale bylo to zbytečné. Jsem tu sám. Pomalu ztrácím naději, naději, že najdu svého bratra a oba se z této sněhové vánice dostaneme živí a zdraví. Už ani moje mapa mi nepomáhá, nevím, kde jsem a jak se dostat pryč. Nahlas se ptám: „Co mám dělat?“ Stromy mi však neodpovídají, jsem ztracen uprostřed lesa, bez jídla a pití a můj orientační smysl naprosto selhal.

Asi už blázním, ale stále věřím, že to přežiju...pomalu uléhám do sněhu...přemýšlím nad tím, co mi mapa neřekla...

VOJTĚCH JANEČKO

Hledám jeden z největších bunkrů na světě, údajně by měl být ještě plný zbraní a bomb z druhé světové války. Nikdo mi to ale nevěřil, takže jsem musela vyrazit sama. Všichni říkali, že je to hloupost, protože ho za tu dobu nikdo nikdy neviděl a všichni z války už jsou mrtví, ale já se nevzdám a dokážu jim, že existuje.

Našla jsem mapu, která by mě k němu mělo zavést, zakreslila jsem si do ní tu nejkratší cestu. Bylo to jen dva nebo tři dny cesty.

To jsem však ještě nevěděla, jakou cestu jsem si to vybrala. Šla jsem přesně podle mapy, nejdříve jsem vyšla z města, a pak jsem následovala mapu k jednomu z nejvyšších kopců široko daleko. Jakmile jsem ho přešla, objevila se obří bažina, tak hluboká, že by se do ní i slon zabořil. Ta bohužel na mapě nebyla zakreslená.

Takže jsem ji musela obejít, to mi zabralo další den. Nebylo to jednoduché, ale dostala jsem se na místo, kde byl bunkr zakreslený. A najednou jsem to uviděla...

VERONIKA ZEUSOVÁ

Vážený pane ministře...

Psaní dopisů je v dnešní době tak trochu out, ale co třeba napsat dopis na ministerstvo školství. Proč ne? Když máme konec velmi zvláštního školního roku 2020/2021.

Vážený pane ministře,
píšu Vám tento dopis, protože bych Vám chtěl poradit ohledně příštího školního roku, co zlepšit, co udělat a co nedělat. Určitě bych Vás chtěl pochválit za to, jak jste zavedli distanční výuku a zároveň Vám dát pár menších tipů. Já bych zvedl všem učitelům plat, protože měli mnohem víc práce, než při prezenční výuce. V novém školním roce bych zavedl tablety místo učebnic, žáci by určitě dávali během hodin větší pozor a mohli by ve výuce využívat i různé hry. Ve školách, kde nemají interaktivní tabule, by bylo dobré jim něco přispět, aby se je mohli pořídit.
Přeji Vám hezký den. **Radim Nechyba, žák 7. A**

Vážený pane ministře,
důvodem, proč Vám píšu tento dopis, je ranní vstávání. Výuka by určitě mohla začínat až od 9 hodin. Myslím si, že by to žákům mnohem více vyhovovalo a možná by se to líbilo i učitelům. Také by mě zajímalo, zda by nebylo možné zavést jednu volnou hodinu, takovou odpočinkovou, která by se dala strávit na počítači nebo mobilu. A určitě by bylo skvělé mít školu v přírodě i pro starší ročníky. Předem děkuji, pokud některý z mých návrhů podpoříte.
Zuzana Hajná, žákyně 7. A

Vážený pane ministře,
chtěl bych se Vás zeptat, jestli máte doma kočku nebo psa? Já mám kočku, můj kamarád má několik křečků a další můj kamarád má černého psa. Nevím, jak se jmenuje, ale nekouše a je velký. Moje sestra má také psa a babička má dvě kočky. Povolíte nám brát zvířata do školy? Včetně více školních výletů ...? A proletět se vzducholodí, Víte vy vlastně, co je to vzducholodí? Je to vzduch s lodí, nebo lod' ve vzduchu? Když už jste ministr školství, umíte učit? A víte, jak si kuň obléká kalhoty? Velmi se těším na Vaše odpovědi.
Vít Kunc, žák 7. A

Vážený pane ministře,
chtěl bych se Vás zeptat na pár věcí a říct Vám, že už nechci další distanční výuku, protože doma byla taková nuda bez těch mých spolužáků. Pracovalo se mi sice dobře, protože jsem se mohl lépe soustředit než ve škole, také známky se mi výrazně zlepšily, ale ta nuda byla opravdu hrozná. Co vlastně plánujete pro další školní rok? Jsem velice zvědavý na nové věci a projekty, příští školní roku budu už mít chemii, tak se těším, co se naučím. Budu velmi rád, když mi na můj dopis odpovíte.
Jakub Gašparik, žák 7. A

Kdo si hraje, prý nezlobí. Hrát si můžete i se slovy. Nonsenseová tvorba vyrůstá ze hry a náhody, umí nás pobavit při četbě i tvorbě. Známa a oblíbená je hra, při které hráči na proužek papíru odpovídají písemně na sadu otázek – KDO, S KÝM, CO DĚLALI, KDE, KDY, PROČ? Po napsání odpovědi každý přehne papír nápisem na stůl, tedy dozadu, a pošle ho po směru hodinových ručiček. Zleva od souseda mu přijde nový papír, na kterém odpoví na další otázku. A opět přeloží a pošle dál. Po zodpovězení všech otázek se naposledy papíry pošlou dál (nebo se vhodí do klobouku, a pak se losují), rozbalí se a přečtou. Hru lze různě obměňovat. V 5. C dostali toto zadání: Napište příběh o trochu „jiné“ Karkulce – bude složen z jednotlivých vět každého z vás. Na položené otázky píše odpovědi celou větou, potom list přeložte dozadu, aby váš text zmizel, a pošlete dál...

Mohu vás ubezpečit, že hra vždy dopadne dobře a zdánlivě nesourodé odpovědi složí příběh.

Také žáci z 5. C byli velmi překvapení, jak nečekaně vtipná spojení společně vytvořili. Zkuste si to třeba některý prázdninový večer zahrát s rodinou, kamarády ... pro inspiraci otiskujeme pár příběhů.

— • —

Na cestu k babičce měla Karkulka v batohu čerstvě upečený koláč od maminky. V lese spatřila pana prezidenta, ale vyděsila ho, protože si sundala čepici a on tak uviděl její vlasy, které nebyly červené, ale blond. Na mýtinu se přemístila autem, ale jaké bylo její překvapení, když tam místo babiččina domku našla pouze skrýš Batmana. Místo babičky ležel v posteli zlý čaroděj, musela s ním bojovat a ke své obraně použila kuřecí menu z KFC. Na pomoc jí přispěchala víla Jízdenka. Skončilo to tak, že se jí za všechen ten zmatek omluvil Lord Voldemort a věnoval jí kouzelnou hůlku, kterou pak přikouzila správnou pohádku.

ČERVENÁ KARKULKA

- 1) Co měla Karkulka s sebou na cestu k babičce v batohu?
- 2) Koho spatřila v lese?
- 3) Jak ho vyděsila?
- 4) Jakým způsobem se přemístila na mýtinu s chaloupkou?
- 5) Co stálo na mýtině místo babiččina domku?
- 6) Kdo tam byl místo babičky?
- 7) Jakým způsobem s ním bojovala?
- 8) Kdo ji pomohl?
- 9) Jak to skončilo?

Karkulka si s sebou v batohu nesla krokodýla, protože ho chtěla dát babičce k narozeninám. V lese, vlastně spíš v ZOO parku spatřila slona, kterého však vyděsila, protože příliš nahlas vykřikla „AAA“. Na mýtinu došla autem, jenže místo chaloupky tam stál létající talíř, který pilotoval kohout. Chvilu s ním v sedě bojovala, pak ji na pomoc přispěchal Harry Potter a dopadlo to přesně jako v tom jeho příběhu, prostě happy end.

Když se Karkulka vydala za babičkou, tak nesla v batohu čokoládu a domácí jahodovou marmeládu. Cestou lesem potkala pana premiéra, lehce ho vyděsilo, jak na něj vykulila své modré oči. Na mýtinu se teleportovala jako superhrdina z Marvelu. Místo babiččiny chatky tam stál ten největší LIDL na světě a u vchodu postával mimozemšťan s kuřecí šunkou za 9,90 Kč. Karkulka se místo boje schovala za nejbližší šípkový keř, kde počkala, až ji na pomoc přispěchala babička. Nakonec to dopadlo tak, že Karkulka s babičkou vyhrály a mimozemšťan odletěl na svou domovskou planetu.

Americký spisovatel Richard Bach kdysi řekl: „*Neměj strach z loučení. Rozloučení je nezbytné k tomu, abyste se mohli znovu setkat.*“

A tak mi dovolte, vážená paní ředitelko, paní zástupkyně, kolegové, abych se rozloučila s mojí 9.A, s mými dětmi. Ano, považuji Vás, 9.A, za moje děti, považuji se za Vaši školní mámu. Snad mi Vaši vlastní rodiče odpustí toto pyšné tvrzení a přijmou fakt, že jsme se o Vás v minulých letech pěkně podělili.

Nejednou se také stalo, že mě někdo z Vás oslovil: „Mami.“ A já věděla, že i Vy víte, že máte pro roky strávené na ZŠ mámy dvě.

Když jsem Vás v šesté třídě převzala pod svá křídla jako neopeřená, vyjukaná, rozverná ptáčka, říkala jsem si, jací budete, jaké to na mě čeká dobrodružství s tolika dětmi. 27! Bože, tolik dětí!!! Tolik tkaniček nezavážu, tolik nosů neutru. Ale i když Vám mnohým z aktovky koukaly jen nohy, byli jste mnohem šikovnější, než jsem si představovala a nám začalo to pravé školní dobrodružství. Učení, testy (ve kterých i Vojtové odpověděli chybně a získali pouhých 49 bodů z 50 – což je trestuhodný výsledek), ústní zkoušení, výlety (kde některé z dívek lezly na skálu v zářivých žabkách), exkurze, sportovní dny (kdy jste ve mně probudili sportovního fanouška a nejhluchnější osobu na hřišti), nebo Noci s Andersenem (kdy jsme jako jedna velká rodina zachumlaní ve spacácích a namačkaní jeden na druhého nocovali ve třídě), dále třídnické hodiny, Vánoce (ať už naše třídní, nebo ty, které jsme připravili pro rodiče), ale také diskuze a moje kázání a v neposlední řadě i distanční výuka. Ukázali jste se jako skvělá parta, která umí táhnout za jeden provaz, i když jste zůstávali pořád sami sebou. Z vyjukaných malých dětí se postupně stávali inženýři, ajťáci, sekretářky, krásky v salónu, rváči, diskutéři, sběrači po chodbě nachozených kilometrů, správňáci, urovnávači konfliktů, sportovci, obhájci, sociální pracovníci, odborníci na filmy a seriály, lovci rekordů v počtu zbytečně pronesených slov, zpěváci, modelky, partáci a týmoví hráči.

Snad každá máma při loučení s dětmi uroní slzu, a tak i Vy mi odpusťte, mé dojetí. Odpusťte mamince, že se jí klepe brada, když posílá dítě do světa. (Pokud se neklepu a slzy nerozpouští papír, je to tím, že jsem snad všechny slzy vyplakala v průběhu několika posledních dní, když mi došlo, že **9.A left the chat** a že jediný, kdo má a bude mít stále zapnutý mikrofon, jsem já.)

Snad jsem Vám byla dobrou průvodkyní, dobrou školní mámou, která podala propisku, židli, pravítko, bonbon, papír na psaní, čaj, kapesník, náplast na bolístku nebo bačkory. Snad jsem Vás držela za ruku jemně a pevně. Musím přiznat, že jako maminka jsem nedostatkem pozornosti netrpěla. Dávali jste mi vše: radost, úsměv, pocit dobře vykonané práce, bělítko, propisku, svačinu, typy na kosmetiku, starali jste se mi o techniku, učili mě IT dovednostem, ale hlavně a za každých okolností pomáhali nejen mně, ale sobě navzájem.

Děkuji vedení školy i Vaším rodičům, že mi do opatrování svěřili děti tak výjimečné. Děkuji jim také za to, že mi byli nápomocni, že mi byli oporou v práci, která pro mě, díky Vám, moje milá 9.A, byla i velkou radostí.

Jak již bylo řečeno, loučíme se, abychom se mohli znovu setkat.

Těším se na každé budoucí setkání s Vámi, moje děti, a děkuji za společně strávené čtyři roky.

Začala jsem citátem a citátem i skončím. Anne Wilson Schaef řekla: *„Dnes je první den zbytku tvého života.“*

Ať je ten život pěkný.

Mgr. Marcela Kárová

Rozloučení 9.A

Vážená paní ředitelko, paní zástupkyně, paní učitelky a páni učitelé, milí spolužáci a všichni přítomní. Dnes pro nás nastal dlouho očekávaný moment. Končíme studium na naší škole. Pro všechny ostatní je tento den jen dalším normálním dnem, ale pro nás je něčím výjimečný. Jsme tu, abychom se rozloučili a ukončili náročných, ale zato krásných devět let studia na této škole.

No a podívejme se na sebe teď. Čas nám utíkal jako voda a za ty dlouhé roky, které jsme dohromady prožili, jsme nasbírali obrovské množství úžasných vzpomínek. Například lyžák – pády na lyžích na sto různých způsobů, touha si opět projet sněhem pokryté svahy. Hlavně závody na běžkách... Na Slávkův legendární skok přes cílovou čáru nebo na Štěpánovo dokonalé sklouznutí po břiše se opravdu zapomenout nedá. Nikdy nezapomeneme na naše skvělé učitele a jejich hlášky typu: „A DOST!“ nebo „HEJ TY! NEVYSLEJ!“

Poté, co si společně s paní učitelkou Károvou popláčeme, převezmeme vysvědčení a odejdeme, již nebudeme patřit na Anežku. Ale jedna věc nám přece jen zůstane. Zůstanou nám vzpomínky. Vzpomínky na výlety a všechny naše průšvihy například: Když jsme byli na škole v přírodě a večer jsme se snažili propíchnout skrz "noční hlídače" do druhé chatky za našimi spolužáky. No co jsme mohli čekat chytli nás jak "noční hlídači" tak paní učitelka. Budeme si připomínat i naše prohry či vítězství v soutěžích. Právě tyhle zážitky si s sebou odnášíme a zcela zodpovědně můžu říct, že i takové drobnosti nás dokázaly spojit, rozesmát nebo dojmout k pláči.

Bylo mi velkou ctí vás všechny poznat. V našich srdcích budete mít navždy své místo. Vím, že v tuhle chvíli prožíváte smutek, radost a možná i trochu strach, co vás teď čeká. Přál bych si, abyste si odnesli na svou cestu životem jen to krásné.

Chtěli bychom poděkovat paní učitelce Kárové, která nám kryla záda, když jsme až po uši lítali v průšvihy a přesto za námi stála, za její lidský a vřelý přístup, vtípky a příhody ze života včetně příběhů s Oldou. Také děkujeme za nadšené fandění při sportovních utkáních a za její odvahu a výdrž, i když jsme se někdy určitě museli chovat jako její oblíbená domácí zvířátka - morčata. Jste naše módní ikona. Možná to udělaly ty Mozartovy koule.

JAKE-CLARK.TUMBLR

Rozloučení s 9.B

Pro rozloučení se školou jste si vybrali vaši oblíbenou písničku od Tomáše Kluse: „Cesta“. Možná proto, že její slova vám připomínají to, co sami právě prožíváte: Hledání sebe sama, hledání směru, kterým se dát.

Cesta je symbolem objevování a nacházení nového. Je symbolem pokračování, nekonečnosti a změn. A právě to jste již ve svých krátkých životech zakusili. Objevili jste, co to znamená chodit do opravdové školy, ne jen do mateřské školky. Poznali jste, co je to mít odpovědnost sami za sebe v podobě přípravy na vyučování, a na předměty, ve kterých jste měli možnost prozkoumat, zatím jen na dálku, celý svět. Měli jste možnost dozvědět se o objevech lidí, díky kterým je úroveň našich životů na tak vysoké úrovni, o které by se našim předkům mohlo jen zdát.

Jste právě na samém začátku vaší cesty. Vše máte před sebou, a je na vás, kterým směrem se dáte. A nejsou to pouze vědomosti, které vás budou směřovat. Je to především to, jací jste uvnitř, jaké hodnoty jsou pro vás důležité.

Dalajláma řekl: „Žijte dobrý a čestný život. Až zestárnete a podíváte se zpátky, budete se moci radovat podruhé.“

Přeji vám, aby vaše cesta byla dlouhá, plná výzev, a aby vás na ní doprovázeli lidé, kteří vám budou vždy oporou.

Mgr. Lucie Hale

Rozloučení 9.B

Vážená paní ředitelko, vážené paní učitelky a páni učitelé, drazí spolužáci.

Dnes jsme se tu sešli, abychom se rozloučili s naší milovanou školou, která nám byla oporou dlouhých devět let. Už od první třídy jsme se těšili na tento okamžik. Ale bohužel, není lehké se na vždy rozloučit s něčím, na co jste si zvykli a přirostlo vám to k srdci. Nejrady bychom tu zůstali ještě déle, ale to by některé z vás moc nepotěšilo a ani se vám nedivíme. Byli jsme problémová třída, ale přes ty všechny průšvihy, co jsme dělali, jsme si to tady moc oblíbili.

Proto chceme poděkovat:

paním uklízečkám, že nám udržovali třídu v čistotě, panu školníkovi, že nám ne jednou opravoval lavice, paním učitelkám a pánům učitelům, že nás učili novým věcem a neztratili nervy. Také paním zástupkyním za první pomoc, když někomu nebylo dobře, a také paní ředitelce, která na naši školu přivedla mnoho dobrých změn. Ale největší díky patří paní učitelce třídní za to, že při nás stála, za to, že nám pomáhala s učením, za to, že s námi chodila na výlety, za to, že nám to tady dělala příjemnější, a za to, že se o nás tak hezky starala, a proto jí chci jménem celé třídy poděkovat

Na konec bych chtěl ještě říct něco sám za sebe pro moje spolužáky: náš společný příběh sice končí a už nikdy nic nebude jako dřív, už se nikdy neuvidíme společně ve třídě, už nikdy společně nepůjdeme na výlet, už nikdy spolu nezažijeme tu srandu, už nikdy se tady nesejdeme. A kvůli tomu, že všechno končí, musí něco nového začít, takže jsem vám chtěl popřát hodně štěstí na nových školách. Ať poznáte spoustu nových lidí, ať prožijete spoustu nezapomenutelných zážitků, ať vás baví vaše nová škola, a hlavně - ať docílíte toho, kvůli čemu jdete na svou střední školu. A ať jste spokojení v životě.

Byla to velká spousta hezkých a nezapomenutelných chvil, za které bych chtěl poděkovat.

Jsem rád, že jsem vás mohl poznat. Jste ta nejlepší třída.

Nejlepší tábor

Bylo nebylo, ale spíš bylo—každé léto se tisíce dětí v Česku vydávají na dvou či třítýdenní pobyt bez rodičů zato s kamarády někde v přírodě. Dříve byly tábory jeden jako druhý, dnes si můžete vybírat ze sportovních, ajťáckých, herních, dobrodružných, skautských, turistických, cizojazyčných...

Nejlepší na táborech je setkávání: jednak nových lidí (a často budoucích kamarádů či přátel), jednak nových dovedností. A zážitky, tak ty už vám nikdy nikdo nevezme!

Jak si takový ideální tábor představují děti ze 4.B? O tom už představu díky jejich výtvarce máme. Děkuje me i paní učitelce V. Štemberové!

„Dooobré rááááno!“ zívla na stéblu trávy beruška tak hlasitě, že na vedle rostoucím jeteli spadla luč-
ní kobylka na bok. „Jejda, omlouvám se,“ zajíkla se
stydlivá sedmitečka a začala se ohlížet po snídani.

Včera sem přiletěla se
západem slunce, jen tak
tak stihla složit křídla a
padla rosa. Tak vlastně
ani moc neviděla, kde
se ocitla...?

Kouká, kouká—vedle se
už kobylka zase vyškřá-
bala na jetelinu, a tak se
odvážila zeptat: „Dobrý
den, ještě jednou mi
promiňte to vylekání,
ale chci se zeptat, paní
kobyľko—nebylo by tu

něco k jídlu? Tráva je tu hezky orosená, ale já bych
přeci jen uvítala trochu mšic. Nevěděla byste, milá
sousedko, jestli tu nějaké najdu?“

Kobylka si srovnala nohy a smutně povídá: „Tady
těžko, milé slunéčko. Tady už těžko, proto-
že...achich!“ A s tímhle povzdechem odskákala
kamsi pryč. Beruška zůstala rozpačitě stát na
stéblu a vůbec nevěděla, co si má myslet o koby-
le, chybějících mšicích a zahradě obecně. Zahrada
bez mšic? To existuje?

Hned se rozhodla, že se musí přesvědčit! Rozepjala
křídla a obletěla záhony se zeleninou—tam přeci
musejí být houfy mšic i mravenců, kteří se o ně
starají!

Obletěla kedlubny, mrkev, hrách i zelí, ale...nic.
Opravdu nikde ani kousek mšice, mravence nebo
jakéhokoliv jiného hmyzu. Jak to? Kam se všichni
poděli?

„Ha! Ovocné stromky tamhle vzadu! Vidím rybíz a
kde je rybíz, tam budou mravenci a taky mšice! Sní-

daně moje milovaná, už letím!“ a beruška zavířila
vzduchem k ovocné drobotině.

Jenže ani tam nenašla nic než nádherně lesklé, čer-
vené bobule bez jediného kazu a taky bez mšic. Co
to?!

Vtom se uprostřed zahra-
dy ozval podivný skřípa-
vý, skřehotavý zvuk. Ně-
jaký dvounožec tam na-
startoval strašlivý stroj,
který okamžitě začal po-
žírat stébla trávy, jeteli-
nu, co na ní ještě před
chvilkou seděla sousedka
kobylka, a neúprosně se
blížila k berušce!

„**Uteč, proboha, uteč!**“

Slunéčko bylo natolik ohromené děsivým strojem,
který sekal vše, co před něj přišlo, že neslyšelo křik
vedle se plazícího hlemýždě, co ze všech sil utí-
kal..no dobře, plazil se—z této strašidelné zahrady
pryč.

Dvounožec za chvíli zastavil sekačku a do ruky vzal
jakýsi postřikovač, kterým šel orosit ovocné strom-
ky. Z angreštu spadla poslední housenka. Beruška
ohromeně zírala na tu spoušť a došlo jí, co se tu
děje: tady hmyz nemá šanci. Otočila se a smutně
následovala hlemýždě...

Za plotem, kam vedla jeho slizová stopa, se ale ne-
udržela a rozplakala se.

Hlemýžď ji poklepal na rameno, aby se pořádně
rozhlédla. Na druhé straně plotu, který ohraničoval
zahradu bez hmyzu se rozkládal... „To je ráj!“ s úle-
vou vydechla beruška, když viděla keře a stromky
plné včel a čmeláků, v trávníku řádili mravenci, sle-
pýš i ploštice a na květinách hodovali motýli a
dlouhososky. Beruška se usmála a věděla, že tady,
tady se jí bude líbit. A bude tu ráda. π

Zrovna když si housenka myslela, že nastal konec světa...

Jednoho dne se žába probudila a zjistila, že má kožich. „To snad ne!“ urazila se. Téhož dne se přistihl pštros, že vypadá jako oškubaná kachna. „Ale? Zakvílel, „copak?“ Pak se ještě postupně probírala beznohá stonožka, napomádovaný šváb a žížala tančící krok sun krok. „To je zlý sen!“ poznamenali shodně a spali dál

... Jednoho dne se však probudila okřídlená housenka. „Vida,“ řekla si, „změna!“ A bylo to.

(ZÁ HÁDKY – Petr Nikl)

Krásu motýlích křídel i schopnost dospělých motýlů opylovat květy člověk ode dávna vítal a uznával. Avšak housenky některých druhů mohou působit značné škody. Housenka má prostě stále chuť k jídlu, a to i když právě dojedla oběd o několika chodech. A tak se jednou jedna malá nazelenalá housenka se žlutými pruhy a místy i tmavými skvrnami – housenka běláška zelného rozhodla, že začne pracovat v jednom velkém zahradnictví. Kromě květin, stromků a keřů tam totiž mají i velký sklad zeleniny ... bedny plné brokolice, kapusty, kedluben, květáku a zejména lahodného zelí.

Možná už vám to došlo, naše housenka se rozhodně nestala nejlepší slečnou prodavačkou měsíce, moc toho totiž neprodala. Ono vlastně ani nebylo co prodávat, když všechno stačila sníst sama. Ale že jí to svědčí? Vypadá hezky, je krásně kulaťoučká, má stále skvělou náladu, usmívá se na všechny kolem, úplná miss mezi všemi ostatními housenkami. A myslí si, že to byl výborný nápad, přijmout tak úžasné pracovní místo, kde mají tolik dobrot. „Jo, ta nová prácička, ta mi sedne. Tolik jídla, které čeká na svého zákazníka – a to jsem vlastně já! Asi se obsloužím sama. Takový velký výběr, to se zase nadlábnu.“

Jenže nic netrvá věčně, a tak přesně po měsíci udělal pan vedoucí kontrolu účtů. Zboží sice zmize-

lo ..., ale právě teď zjistil, jak je housenka nespolehlivá a navíc mu tu všechno požírá. Přemýšlí nad tím, proč ji vlastně najímal. Co ho to napadlo?

Jako písečná bouře vletí do skladu zeleniny a křičí: „Housenko, ty zlodějko, to mi zaplatíš, nebo na tebe zavolám deratizéra.“ Housenka se strašně lekla, a tak se schovala pod zelný list, jenže na-

jednou se začala zvláště kroutit. Lezlo z ní tenké vlákno, kterým se omotávala, až do něj byla celá zamotaná a nebyla vůbec vidět. Stal se z ní jen bílý, nevzhledný chomáček přichycený na listu. Pan vedoucí hledal housenku snad úplně všude, ale našel jen nevzhledný chuchvalec – kuklu. Mávl nad ní rukou a vrátil se zpět do své kanceláře, smířen s myšlenkou, že škoda se sice stala, ale viníka se nepodařilo dopadnout.

Co se však nestalo po pár týdnech ... zrovna, když už si housenka myslela, že nastal konec světa, proměnila se v křehkého něžného motýlka s krémově nažloutlým zbarvením křídel s několika různě rozmístěnými šedočernými skvrnami, a objevila tajemství transformace = přeměny. Zámotek trpělivě očekává okamžik, kdy změní formu, kdy narostou mu křídla motýlí, která jsou pro nás lidi už odpradáвна symbolem kreativity, svobody, světla, vzdušné lehkosti bytí a dosažení cíle.

A tak se nemůžete divit, že ten krásný motýl na otázku pana vedoucího, jak to tedy bude s úhradou škody reaguje přesně takto: „Promiňte, ale já si nevzpomínám, že bych zde zanechal nějaké nesrovnalosti. Rád bych vám zaplatil, ale já Vás vůbec neznám a ani s tím nemám nic společného. Ne, ne-

znám žádnou housenku. Co to jako je? To mám být já? To bude nějaký omyl.“ Motýl mávne křídly a letí směrem ke dveřím, jenže ouha ... právě vchází deratizér.

- ● -

Krásné prázdniny!